

[Simonsen.]

Det er givet, at vi fra 1. april 1973 skal have en ændring af administrationen af hele dagpengemrådet. Det har vi forpligtet os til i og med gennemførelsen af loven om den offentlige sygesikring, og det er klart, at dette ansvar står, vi ved. Jeg vil også gerne gøre det fuldstændig klart, at vi er meget interesseret i at nå frem til en dagpenge-reform efter retningslinjer, som stort set følger dem, ministeren har været inde på. Den væsentlige undtagelse er karenstidens bortfald. Men vi er også af den opfattelse, at der på nuværende tidspunkt må ske en væsentlig begrænsning af udgifterne. Vi kan gennemføre den moderne og fornuftige struktur, lægge de penge til, som vi mener vi har råd til, og så gennemføre resten af udvidelserne, som vi i og for sig også i store træk principielt er enige om, hen ad vejen, efterhånden som de kan indpasses i den almindelige samfundøkonomiske balance.

Ministeren har stadig væk en chance for at få bred enighed i folketinget om disse ting. Men ønsker ministeren i løbet af nogle få dage at få første fase gennemført, mener jeg ikke, der er nogen chancer for at nå frem til enig gennemførelse af dagpengereformen, uanset hvor gerne vi vil medvirke til en lang række af principperne. Derfor skal min konklusion her i dag være den, at vi kan tilslutte os de allerfleste af hovedprincipperne. Vi er af den opfattelse, at ambitionsniveauet er for højt. Vi må anvende midlerne, efterhånden som der er økonomisk mulighed derfor, og derfor vil vi henstille til socialministeren at udskyde reformens gennemførelse, såfremt ministeren ønsker at få de andre satser og 90 pct.s loftet gennemført nu. Det er i og for sig den eneste mulighed for, at vi kan komme ind i en fornuftig debat om en reform, som vi alle sammen kunne blive enige om.

Robert Christensen: Da jeg sad hernede for lidt siden og hørte socialdemokratiets ordfører, hr. Finn Christensen, tale om denne dagpengereform, var jeg ved at få tårer i øjnene, for det lød, som om det var et helt nyt princip og den største sociale forbedring i, jeg husker ikke hvor lang tid. Og så er sandheden dog den, at vi sidste år sidst i maj måned havde til første behandling en dagpengereform, som omfattede nøj-

agtig de samme principper. Principperne om personkredsen: at alle skal være med, principperne om, at erstatningen skal være ens, uanset om arbejdsudlygtigheden skyldes sygdom, ulykke, fødsel m. m., alt dette har vi behandlet én gang i et forslag fremsat af den forrige regering, og alt dette har jeg på mit partis vegne dengang givet tilslutning til. Derfor kan det, for ikke at forlænge debatten mere end højest nødvendigt, egentlig være nok at henvise til det, jeg sagde dengang, og i dag nøjes med at tale om de ændringer, der er i det nuværende forslag i forhold til det, vi behandlede sidste år i maj måned.

Her skal jeg først hæfte mig ved, at nu foreslås der indført en arbejdsgiverperiode på 5 uger. Det skal indrømmes, at det letter administrationen væsentligt, men det skal så samtidig huskes, at i forslaget sidste år var der den samme lettelse i administrationen, fordi dér arbejdede man med en arbejdsgiverperiode på 2 uger efter 3 karenstage. Nu får vi en arbejdsgiverperiode på 5 uger, og jeg vil gerne ligesom den forrige ordfører sige, at jeg egentlig også finder det en forbedring af forslaget fra sidste år. Kriteriet for at komme ind under arbejdsgiverperioden er, at man har været beskæftiget i 40 timer inden for de sidste uger hos denne arbejdsgiver. Her kan man nok sige, at der vel opstår nogle problemer, som jeg ikke forlanger ministeren skal svare på her i dag, men som egner sig til udvalgsarbejde. Vi har jo noget, der hedder løsarbejdere, som faktisk ikke har en arbejdsgiver. Jeg kan nok finde ud af, at disse arbejdere falder ind under socialstyrelsens erstatning, men når man indfører en 5 ugers arbejdsgiverperiode, falder arbejdsgivernes bidrag til den nuværende sygedagpengeordning bort. Vil det ikke sige, at det kan tænkes, at der bliver visse arbejdsgivere, som i fremtiden simpelt hen slipper for at bidrage til dagpengereformen?

Jeg er selvfølgelig glad for, at de små arbejdsgivere, hvis de føler risikoen for stor, kan forsikre sig for at blive fri for at bære denne 5 ugers risiko. Men jeg må minde hr. Finn Christensen om, at det samme var med i forslaget sidste år, så heller ikke det er nogen nyskabelse.

Jeg vil gerne i udvalget have undersøgt, om dette her nu i alle tilfælde er en for-